

Findel en Pomido

De Rat en de Raaf

Kevin De Meersman

Van dezelfde auteur verschenen:

De koning van Calex - De Necromancer (NL - ENG)

Findel en Pomido I – De schat van de mini-Enten (NL - ENG)

Findel en Pomido II - De Zeedraak van Zephyra (NL- ENG)

Worden verwacht:

Findel en Pomido IV - Redders van het Rotswood (NL-ENG)

De koning van Calex – De Dwerg (NL – ENG)

Findel en Pomido – De Rat en de Raaf

Auteur: Kevin De Meersman

Coverontwerp: Bruno Vergauwen; FACTS – Your Belgian Comic Con

ISBN hardcover: 9789083503684

Copyright 2026 © Kevin De Meersman

Jaar van Eerste uitgave 2026

D/2026/De Meersman Kevin, Uitgever

Vormgeving, redactie en layout: Kevin De Meersman, Anne-Marie Steenhoudt

Voorwoord

In dit derde verhaal van Findel en Pomido nemen onze vrienden je mee terug in de tijd. We ontrafelen het verleden van mevrouw Sprongel en ontdekken de duistere plannen van Racker de Rat en zijn handlangers Raven de Raaf.

Voor we daaraan beginnen, licht ik even mijn eigen geschiedenis toe. Als opgroeiende jongen verslond ik meerdere verhalen en las ik talloze strips en boeken. Bovendien speelde ik games, soms urenlang. Ik kreeg vaak de wind van voren, maar ik heb er geen seconde spijt van. Het zorgde ervoor dat mijn hoofd nu barst van de fantasie. Rijk geweven werelden zweven rond in mijn gedachten en die wil ik ontzettend graag met jullie delen.

Aan iedereen die af en toe in een fantasiewereld vertoeft, bedankt dat je mijn creaties een kans geeft. Bovendien zouden de verhalen van Findel en Pomido nooit tot stand zijn gekomen zonder de fantasierijke omgeving van FACTS. Ik ben de organisatie dankbaar voor alles.

Laten we aan de nieuwe reis naar Silvaña beginnen, want in *'De Rat en de Raaf'* gaan magie en verbeelding nog steeds hand in hand. Ik wens je veel leesplezier! Samen maken we deze wereld net een beetje magischer!

Kevin

Hoofdstuk 1

Prinses Naia

Naia? Waar ben je?’ riep een kleine jongen van een jaar of zeven. Het was prins Tristan, de zoon van koning Reinaert en koningin Mathilde. Hij was niet alleen op zoek naar zijn zus, maar ook naar zijn beste speelkameraadje. De prins luisterde aandachtig of er een antwoord kwam, maar hoorde niets.

Prins Tristan en prinses Naia verschilden sterk van elkaar. De prins hield vooral van buitenspelen, wedstrijdjes en avonturen in de kasteeltuin. De prinses daarentegen voelde zich het gelukkigst met een boek in haar handen. Ze kon dan urenlang in haar boeken verdwijnen en merkte nauwelijks dat iemand haar riep. Toch waren ze onafscheidelijk. Wanneer Naia niet aan het lezen was, spendeerden ze al hun tijd met elkaar. Soms verzoon prinses Naia dan verhalen waarin haar broer de hoofdrol speelde.

Prins Tristan hield zijn handen als een luidspreker voor zijn mond en riep nog luider: ‘Naia? Ben je in je kamer?’ Opnieuw kwam er geen antwoord.

De prins zuchtte en rende de grote marmeren trap van het kasteel op. Die lag in het midden van de grote hal en was bedekt

met een rode loper. Op de bovenverdieping bevonden zich alle slaapvertrekken. Links lagen de kamers van het personeel, rechts die van de koninklijke familie.

Prins Tristan rende zo hard hij kon naar boven en sloeg de rechtervleugel in. Hij holde naar de kamer van zijn zus. Toen hij daar aankwam, stond de deur op een kier. De prins klopte voorzichtig en keek naar binnen. Hij zag zijn zus op haar bed zitten en ging naar binnen. Prinses Naia zei altijd: 'Als de deur openstaat, mag je binnenkomen.'

De prinses zat met gekruiste benen op haar bed. Op haar schoot lag een dik boek dat ze uiterst geconcentreerd aan het lezen was. Rond haar lagen nog meer boeken. Sommige open, andere opgestapeld naast haar kussen. Prinses Naia las zo aandachtig dat de wereld om haar heen leek te verdwijnen. Ze wist dat haar broer was binnengekomen, maar verroerde geen vin.

Prins Tristan stapte stilletjes en met opeengeperste lippen op zijn zus af en probeerde zo lang mogelijk te zwijgen. Dat had ze met hem afgesproken: 'Als ik aan het lezen ben, mag je me niet storen.' Hij wachtte geduldig tot prinses Naia haar hoofd zou optillen en hem zou aankijken, maar dat gebeurde helaas niet. Even later kon hij zich niet langer inhouden en stelde hij opgewonden enkele vragen: 'Zus? Wil je met me spelen? Ik heb een nieuwe tol gekregen en een spel met houten stokjes!'

De prinses antwoordde nog steeds niet en bleef naar haar boek staren. Zelfs wanneer haar broer vlak naast haar kwam

staan, sprak ze geen woord. Ze stak één hand omhoog, recht voor het gezicht van prins Tristan. Op die manier maakte ze duidelijk dat hij even moest zwijgen.

Prins Tristan keek teleurgesteld naar haar hand, maar begreep het gebaar onmiddellijk. Ze had het al zo vaak tegen hem gezegd, telkens hij met haar wilde spelen: "Ik lees deze bladzijde tot het einde en dan kan je me al jouw vragen stellen."

Omdat het voor prins Tristan opnieuw net iets te lang duurde, waagde hij het een tweede keer: 'Zus, ik ...'

Prinses Naia strekte haar arm en hield haar hand nadrukkelijk voor zijn gezicht. Zo legde ze hem opnieuw het zwijgen op. Het duurde nog even voordat ze de bladzijde volledig had gelezen. Daarna keek ze haar broer aan. 'Goedemorgen, broertje. Vertel eens. Wat nieuws?'

'Dag zus, wil je met me spelen? Ik heb nieuw speelgoed gekregen', ratelde prins Tristan nog een keer.

Prinses Naia dacht even na. 'Hmm, alleen ... als je een rijmpje kan bedenken! Ja, dat vind ik een goed idee!' Ze knikte heftig en ging op de rand van haar bed zitten.

Prins Tristan vermoedde al dat ze een voorwaarde zou stellen die met een verhaal of een boek te maken had. In het verleden had hij wel vaker de werelden uit de boeken van zijn zus moeten nabootsen. Dan las prinses Naia uit haar boek voor en speelden ze samen de passages volledig na. Een rijmpje had hij nog nooit hoeven te maken. Hij had geen idee wat zijn zus van hem

verwachtte. 'Wat is een rijmpje? Dat ken ik niet', antwoordde hij met gefronste wenkbrauwen.

Prinses Naia sloeg haar boek dicht en liet de omslag zien. 'Dit is een boek vol gedichten, rijmen en andere leuke tekstjes. En in een rijm klinken de woorden aan het einde van de zinnen ongeveer hetzelfde.' Ze keek even omhoog, dacht diep na en zei: 'Wacht, ik geef je een voorbeeld: Mijn broer wil met me spelen, dat gaat me gauw vervelen. Ik lees liever mijn boek; mooie verhalen loeren altijd om de hoek. Dat is een rijmpje. Nu is het jouw beurt!'

Prins Tristan kruiste zijn armen voor zijn borst. 'Hm ... Daar moet ik even over nadenken.' Ondertussen krabde hij aan zijn hoofd en was diep in gedachten verzonken. 'Ik weet het!' riep hij plots en maakte daarbij een sprongetje van blijdschap. 'Luister: Liefste zus, speel met mij, dan maak je me ontzettend blij.'

Prinses Naia fronste haar wenkbrauwen en keek bedenkelijk. Het was een kort rijmpje, maar ze vond de poging erg schattig. Een grote glimlach verscheen op haar gezicht. Ze woude even met haar vingers door zijn haar en antwoordde: 'Prachtig, het mooiste rijm dat ik vandaag al heb gehoord!' Ondertussen bedacht ze zich dat het rijm van prins Tristan het eerste was dat ze die dag hoorde, maar dat zei ze liever niet luidop.

Prinses Naia sprong van haar bed en pakte een foto die op haar nachtkastje lag. Daarop stonden zij en haar broer die een gekke bek trokken. Ze stak de foto tussen de pagina's die ze zojuist had gelezen en schoof haar boek onder haar kussen.

Daarna liepen de prins en de prinses naar buiten en speelden ze die ochtend samen urenlang in de tuin rond het kasteel.

Telkens ze even niet speelden, verlangde prinses Naia naar haar kamer. Ze wist dat ze daar kon wegdromen bij wat ze het allerliefste deed: boeken lezen, rijmpjes verzinnen, gedichten voordragen en verdwijnen in fantasierijke werelden. Hoewel Naia nog jong was, beseftte ze toen al dat boeken meer voor haar betekenden dan etiquette, staatsbezoeken en paleisfeesten. In verhalen kon ze zelf bepalen wie ze was. Daar hoefde ze geen prinses te zijn en hoefde niemand haar voor te bereiden op een toekomst die anderen voor haar hadden uitgestippeld.

-

‘Mevrouw Sprongel? Mevrouw? Men wacht op u’, zei de zachte stem van een tenger meisje. Ze tikte zachtjes op de schouder van een oudere dame die in de ontvangstruimte van ‘Jones & Jones Uitgeverij’ zat.

Mevrouw Sprongel schrok even toen het meisje haar aanraakte. ‘Oh, sorry hoor. Mijn gedachten dwaalden af.’

‘Ik zag het. Niet erg, hoor’, antwoordde het meisje. ‘Bent u er klaar voor, mevrouw? Meneer Jones wacht op u. Ik denk dat hij zo meteen aan zijn introductie zal beginnen.’

‘Ja, ik ben er klaar voor. Ik kom met je mee.’ Voor mevrouw Sprongel opstond, keek ze nog even naar een oude foto die ze vasthield. De tand des tijds had de foto al stevig toegetakeld: hij

had enkele plooien en een scheurtje dat met plakband bij elkaar werd gehouden.

Op de foto stonden twee kinderen afgebeeld: een jongen die een gekke bek trok en een iets ouder meisje dat hem liefdevol omhelsde. De jongen was prins Tristan. Het meisje was prinses Naia, al kende iedereen haar als mevrouw Sprongel - de liefdevolle oma die graag verhalen voorlas. Niemand wist dat mevrouw Sprongel een prinses was. Alleen een klein groepje mensen wist dat 'mevrouw Sprongel' niet haar oorspronkelijke naam was.

Voorzichtig stopte mevrouw Sprongel de foto in haar jaszak en dronk de laatste slok van haar lauwe thee. Daarna keek ze in een spiegel aan de muur. Ze legde haar haar netjes, wreef de moeheid uit haar ogen en stond op.

De muren van de ontvangstruimte waren bedekt met talrijke fotokaders van bekende auteurs samen met Jeffrey Jones, de directeur van 'Jones & Jones Uitgeverij'. Op elke foto stond de handtekening van de auteur in kwestie. Verder stond er een kast met trofeeën die aan auteurs van ontzettend populaire boeken waren uitgereikt. Als er veel boeken werden verkocht, kreeg de auteur een trofee en werd een tweede exemplaar bij de uitgeverij bewaard. De blinkende bekertjes en naamplaatjes deden mevrouw Sprongel denken aan een kleedkamer van een succesvolle voetbalploeg.

'Misschien belandt u met uw boeken ook op de muur en in de kast', lachte het meisje trots.

‘Misschien wel, wie weet,’ lachte mevrouw Sprongel terwijl ze haar schouders ophaalde.

‘Heel wat exemplaren zijn al de deur uit, weet u. Zelfs meer dan van de eerste twee boeken samen. Het zou zomaar eens kunnen dat er een trofee bij komt.’

‘Dat waardeer ik aan Jeffrey. Hij doet zijn best om de boeken aan de man te brengen. Ik ben hem daar enorm dankbaar voor,’ antwoordde mevrouw Sprongel.

Ondertussen liepen ze met vastberaden passen door een lange gang naast een grote zaal. Zo te horen was er een grote menigte aanwezig want het rumoer uit de zaal klonk door de gang.

Plots hoorden ze de stem van Jeffrey Jones door de luidsprekers galmen. Hij maande het publiek aan tot stilte. Naarmate ze dichterbij het podium kwamen, werd zijn stem steeds luider. Mevrouw Sprongel luisterde aandachtig naar de aankondiging en zag meneer Jones op het podium staan toen ze de zaal binnenkwam.

Jeffrey Jones leek op een dirigent. Hij droeg een keurig maatpak, een klassieke hoed en een ronde bril. In de ene hand hield hij een microfoon, in de andere het nieuwste exemplaar van mevrouw Sprongels derde boek. Met veel armbewegingen en met precieze pasjes stapte hij heen en weer over het podium.

‘Met veel trots kondigen wij u de auteur van dit prachtige werk aan.’ Meneer Jones stak het boek iets hoger in de lucht. Op de omslag was een afbeelding van een rat en een raaf te zien.

‘Uitzonderlijk zal de auteur het boek volledig voorlezen, van begin tot einde. We vinden dat bij Jones & Jones erg bijzonder: u weet dat niet veel auteurs een dergelijke lezing houden. En al zeker niet van een volledig boek. Deze auteur, mevrouw Sprongel, stond erop het boek van de eerste tot de laatste letter met u te delen. Voorlezen is voor haar een ware passie.’

Meneer Jones keek naar de zijkant van het podium om zich ervan te vergewissen dat mevrouw Sprongel klaarstond. Mevrouw Sprongel knikte instemmend. Daarna draaide hij zich naar de aanwezigen. ‘Dames en heren van de pers, collega’s en fotografen; we vroegen u in de uitnodiging om uw kinderen mee te brengen. Het verheugt ons te zien dat u samen met uw gezin naar onze uitgeverij bent afgezakt. We hopen dat jullie met z’n allen aan deze lezing veel plezier beleven.’

Meneer Jones stapte opzij, maakte een uitnodigend gebaar naar de zijkant van het podium en riep in zijn microfoon: ‘Jones & Jones Uitgeverij presenteert u met veel trots: mevrouw Sprongel!’

Een luid applaus klonk door de zaal. Mevrouw Sprongel liep een trapje op en nam plaats in een lederen stoel. Op een tafeltje lag een exemplaar van haar nieuwste boek. Ze pakte het op en tikte op een microfoon die op een statief stond. Jeffrey Jones bracht de microfoon iets dichterbij totdat die perfect was afgesteld.

Mevrouw Sprongel schraapte haar keel; het geluid ervan galmde door de zaal. Ze keek haar publiek even aan, glimlachte voorzichtig en leunde achterover in de stoel. Ze nam de oude foto

opnieuw uit haar jaszak en stak die tussen de eerste pagina's van het boek. Daarna begroette ze iedereen: 'Goedemiddag allemaal. Van harte welkom bij deze lezing. Vandaag lees ik mijn derde boek volledig voor: Findel en Pomido – De Rat en de Raaf. Ik hoop dat jullie evenveel van het verhaal genieten als ik deed toen ik het schreef.'

Er volgde opnieuw een kort applaus. Mevrouw Sprongel sloeg haar boek open en een stilte viel over de zaal.

Hoofdstuk 2

Rackertje het rattenprinsje

Altijd heerste er droogte; de wind was er elke dag warm en de grond schroeide er aan je voeten — dát was het gebied van de Grote Rotsen. En in dat deel van Silvaña woonde niemand. Geen vogels of vuurvliegjes, geen vissen of padden, geen vossen of bevers, helemaal niemand. Het was er veel te droog. Er waren nergens bomen, planten of bloemen te vinden en er was geen water... of toch... in ieder geval niet bovengronds. Onder de bodem van dit zanderige gebied, onder de Grote Rotsen, lag een diep verscholen wereld.

Als je dicht genoeg bij een rots stond en onder de rondingen van de steen keek, dan zag je hier en daar een opening in de bodem. Het waren gaten die met elkaar verbonden waren. Ze vormden de toegang tot uitgebreide ondergrondse ruimtes die soms zo groot waren dat je er in kon rechtstaan. Op andere plekken waren de holen en gangen dan weer net groot genoeg voor een klein diertje, zoals een konijn of een mol.

In dit ondergrondse netwerk leefde de grootste groep dieren van Silvaña: de rattenkolonie van koning Ramses en koningin Ramona. De rattenkoning en zijn vrouw woonden in

het midden van de kolonie in een uitzonderlijk groot nest. Dat was diep in de grond ingewerkt en bestond uit meerdere verdiepingen die zich ver doorheen de bodem uitstrekten.

In een van de holtes van het koninklijke rattennest sliep een klein ratje. Hij lag in een opgerolde houding en hield zijn staart tussen zijn snijtanden geklemd. Het was Rackertje, de enige zoon van koning Ramses en koningin Ramona. In het nest van de koning en de koningin was slechts één jong geboren, waardoor ze Rackertje met veel liefde omringden. Als rattenprins was hij voorbestemd om later over de kolonie te heersen. Toch voelde Rackertje zich voorlopig liever een gewone rat. Hij wilde graven, ontdekken en samen met zijn beste vriend Riley avonturen beleven.

Koningin Ramona trippelde naar het slaapnest van Rackertje. Ze droeg een blinkende ring rond haar nek waaraan alle ratten herkenden dat zij de koningin was. Toen ze naast Rackertje stond, opende ze haar mond. In haar wangen had ze enkele zaden en nootjes bewaard en ze legde die voorzichtig naast hem. Ze kietelde met haar snorharen aan de neus van haar zoon om hem wakker te maken.

‘Je bijt weer op je staart, liefje.’ Ondertussen legde ze haar voorpoot op de kop van Rackertje. Voorzichtig opende het rattenprinsje zijn ogen, liet zijn staart los en ging rechtop zitten.

‘Je bijt er nog eens een stuk af als je niet voorzichtig bent.’

Rackertje snuffelde voorzichtig aan de neus van zijn moeder. 'Dank je, mama, voor het ontbijt. Ik doe het niet bewust - mijn staart in mijn mond stoppen', zei Rackertje, waarna hij een zaadje oppeuzelde.

'Dat weet ik, dat weet ik ...' antwoordde koningin Ramona. 'Geniet van de zaadjes. Het zijn er vandaag wat minder. Kom je straks naar je vader luisteren wanneer hij de kolonie zal toespreken?'

Rackertje knikte en at een tweede zaadje.

'Goed. Je vader en ik maken ons klaar. We zien je later.' Koningin Ramona vertrok en trippelde langs de wand van de ondergrondse holte naar een hoger gelegen gedeelte van het koningsnest. Op dat moment kruiste een andere rat haar. De rat knikte eerbiedig op het moment dat hij de koningin passeerde en wandelde verder naar het slaapnest van Rackertje.

'Hoi, prinsje', zei de rat toen hij arriveerde.

Rackertje hoorde de stem van de andere rat, schoot plots recht en rende op hem af. 'Riley!' riep hij. Rackertje snuffelde uitvoerig aan de neus van Riley. 'Wil je een zaadje? Ik heb ook wat graan, mama kwam net met het ontbijt. Heb je honger?' vroeg Rackertje in een spervuur aan vragen.

Riley was geen lid van de koninklijke familie, maar voor Rackertje voelde hij als een broer. Hij was de enige rat aan wie Rackertje werkelijk alles vertelde.

‘Hé, rustig, Rackertje, ik heb al gegeten’, antwoordde Riley.
‘Ben je klaar voor vandaag? De lange tunnel strekt zich al ver uit. Volgens de gravers moet de zon nog slechts een paar keer opkomen voor we de rand van het Erynwood bereiken.’

Rackertje knikte en stak een nootje in zijn mond.

‘Elke dag nog een beetje verder graven en dan hebben we binnenkort zelfs geen vogels meer nodig.’

Rackertje knikte nog een keer en slikte zijn nootje door.

‘Zal je vader het straks over de lange tunnel hebben? Dat hoorde ik enkele andere ratten zeggen.’

Rackertje knikte opnieuw vol overgave. ‘Hij wil de ratten geruststellen’, antwoordde hij, nu zijn mond eindelijk leeg was. ‘Vader denkt inderdaad dat het nog slechts enkele zonnen zal duren. Nog twintig, zegt hij, en dan graven ze een gat naar boven. Dan zouden ze in de grassen rond het Erynwood moeten uitkomen.’

‘Nou, dan nemen we snel een kijkje! We zijn toch op tijd terug voor de toespraak?’ vroeg Riley.

Rackertje glimlachte en volgde Riley, die al langs de gangen van het koningsnest naar beneden rende.

‘Wacht op mij!’ riep Rackertje.

Riley draaide zijn hoofd en lachte breed. ‘Te veel gegeten? Sneller! Kom op!’

Samen liepen de twee ratten razendsnel door de gangen van de kolonie. Ze sloegen eens links af en dan weer rechts af, tot ze na heel wat bochten en langgerekte stukken in een grote holte stonden waar alle andere gangen op uitkwamen.

‘Hier begint de lange gang’, zei Rackertje terwijl hij hijgend naast Riley kwam staan en in een diep, zwart gat keek.

‘De hele ... lange ... gang’, antwoordde Riley. ‘Hier en daar duwen ze houten stokjes in de wanden, omdat de ondergrond zachter en modderiger wordt. Dat betekent dat er water in de buurt is.’ Riley draaide zich om naar Rackertje en keek hem met nieuwsgierige ogen aan. ‘Weet je vader zeker dat de lange gang naar het Erynwoud leidt en niet naar de Zephyrazee?’

‘Heel zeker! Mijn vader heeft het nog nooit mis gehad.’ Rackertje geloofde dat niet alleen omdat zijn vader koning was. Hij geloofde het omdat hij bang was voor wat er zou gebeuren als koning Ramses ongelijk had. Als zijn vader fouten kon maken, dan kon de hele kolonie in gevaar komen. En Rackertje wilde nog niet nadenken over de mogelijkheid dat hij ooit zulke beslissingen zou moeten nemen.

‘De lange gang leidt naar Eryn, waar de nimfen wonen. Trouwens, heb jij ooit al een nimf gezien, Riley?’ vroeg Rackertje terwijl hij met een nieuwsgierige blik naar zijn beste vriend keek.

Riley schudde zijn hoofd.

‘Misschien hebben ze lange tanden en monsterlijke ogen.’
Ondertussen keek Rackertje met opengesperde ogen naar de
ingang van de lange gang.

‘Misschien ...’ antwoordde Riley. ‘Misschien ook niet ...’ Riley
bleef naar de gang staren. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om
beter in het donker te zien.

Alle ratten in de kolonie hoopten elke dag dat er door het
graven snel een bos of veld zou worden bereikt. De
rattenkolonie werd namelijk geteisterd door een
voedselprobleem. Als de ratten een grassige bodem zouden
vinden, konden ze via hun ondergrondse gangen eindelijk tot in
een vruchtbaar gebied geraken. Dan zou de honger in de
kolonie verleden tijd zijn.

Er waren al vele zonnen voorbijgegaan en nog steeds was er
geen spoor van gras te bekennen; integendeel. Terwijl ze
alsmaar verder groeven, was de tunnel altijd kurkdroog of zo
taai als klei geweest. De dag voordien was er voor het eerst wat
modderige grond gevonden. De ganse kolonie wachtte in
spanning af of de koning zou aankondigen dat ze een
vruchtbare plek hadden ontdekt.

Tot hun verbazing zagen Rackertje en Riley plots een rat
vanuit de lange gang snel naar hen toe hollen. Toen de rat in
hun buurt kwam, bleef zij verder rennen en keek zelfs niet om.
Rackertje en Riley moesten opzij springen om haar te laten
passeren. De rat liep razendsnel verder en riep ondertussen:
‘Niet goed, niet goed, NIET GOED!’

Rackertje keek Riley vragend aan. 'Wat zou er aan de hand zijn?'

Riley haalde zijn schouders op. 'Kom, we gaan naar het koningsnest. Het leek alsof de bouwer een dringende boodschap had.'

Rackertje en Riley vertrokken onmiddellijk. Hoe dichterbij het koningsnest kwamen, hoe meer ratten er rond hen liepen. Met kleine pasjes wurmden ze zich tussen de toeschouwers. Koning Ramses stond net klaar om aan zijn toespraak te beginnen.

Hoofdstuk 3

Een bijzondere ontdekking

Koning Ramses stapte naar voren en ging op een stuk van het koningsnest staan dat een eindje uit de wand van de grot stak. De rattenkoning keek even rond, zette zijn kroon wat rechter op zijn hoofd en sprak de menigte toe. ‘Vandaag hebben we het over de honger die ons al vele zonnen lang teistert en bespreken we ook de werkzaamheden aan de lange gang.’ Na deze eerste woorden juichten de ratten uitbundig.

Koningin Ramona stond iets achter de koning en maande met één poot aan tot stilte. De ratten hadden het bijzonder moeilijk om hun enthousiasme in te tomen en de koningin moest enkele keren hetzelfde teken maken om hen te kalmeren. Daarna kon de koning zijn toespraak verderzetten.

‘Wat onze honger betreft: we hebben enkele vogels overtuigd om grotere voorraden zaden en noten te vervoeren. Niet veel meer dan wat we dagelijks al ontvangen, maar ... alle beetjes helpen.’ Opnieuw juichten de ratten hun koning toe.

‘Wat de werkzaamheden aan de lange gang betreft: volgens het oordeel van de tunnelbouwers zal het hoogstens nog een twintigtal zonnen zal duren voor we eindelijk ...’

Plots riep een rat vanuit een hoek in de ondergrond. ‘We vonden nog meer water, Sire!’ Het was de rat die Rackertje en Riley in allerijl hadden zien voorbijrennen toen ze voor de ingang van de lange gang stonden.

Koning Ramses keek met één poot boven zijn ogen in de diepte en zocht naar wie zijn toespraak had onderbroken. Toen hij zag wie het was, moest de koning even naar lucht happen. Het was een van zijn meest trouwe bouwers.

‘Bouwer Randall?’ vroeg koning Ramses geschrokken. ‘We weten al langer dat er water in de bodem zit. Dat is trouwens perfect normaal: we naderen de grassen rond het Erynwoud. Hier en daar werden de gangen daarom al met takken gestut.’ Koning Ramses kneep zijn ogen bijna helemaal dicht om bouwer Randall beter te zien. Hij spitste zijn oren en luisterde naar wat de rat daarop te zeggen had.

Bouwer Randall keek nerveus om zich heen. Hij wist dat hij nog ander slecht nieuws had. De bouwer schraapte zijn keel en riep: ‘Dat is niet alles, Sire! We graven in de verkeerde richting.’

Er klonk een gezamenlijke kreet van schrik. Elke rat hield zijn adem in. Nog nooit had iemand het aangedurfd de koning over de plannen van de lange gang aan te spreken. Nog nooit had iemand luidop gezegd dat de koning het fout had.

Op dat moment werd het plots stil. Alle rattenkopjes draaiden zich naar de koning. Iedereen wachtte gespannen af wat hij zou antwoorden.

‘In de verkeerde richting?’ vroeg koning Ramses, geschrokken van de beschuldiging van bouwer Randall. ‘Hoe komt u daarbij? Mijn plannen waren altijd correct; tot vandaag waren de richtingen die ik heb aangegeven altijd de juiste gebleken.’ Aan zijn houding was echter duidelijk te merken dat de koning zenuwachtig was, alsof hij bang was dat er een geheim werd onthuld. Koning Ramses wist dat de lange gang niet zomaar van richting was veranderd. Hij had ooit bewust opdracht gegeven om naar het zuiden te graven. De reden daarvoor kende alleen hij en koningin Ramona. De koning had gehoopt dat niemand ooit zou ontdekken waarom.

Bouwer Randall antwoordde niet op de vraag van de koning, maar stak in plaats daarvan een poot omhoog. Tussen zijn tenen zat een voorwerp geklemd: een uiterst klein schelpje.

Toen de andere ratten zagen dat bouwer Randall een schelpje omhoog hield, ontstond er rumoer. Sommige ratten gingen met elkaar in discussie. ‘Zou hij het deze keer fout hebben? Misschien is hij niet meer de juiste rat op de troon? We hebben een andere koning nodig ...’

Het geluid van al die stemmen werd steeds luider. Er ontstond zowaar lichte paniek, totdat één rat het aandurfde erbovenuit te schreeuwen. Het was Rackertje. ‘Mijn vader heeft het nog nooit mis gehad!’ Ondertussen ging Rackertje op zijn

achterste poten staan. Riley trok aan een voorpoot van Rackertje om hem weer naar de grond te trekken. Toen Rackertje dat voelde, schudde hij zich los. 'Nee Riley, ik laat mijn vader niet beledigen.'

Rackertje rende pijlsnel naar voren. De menigte week opzij om het rattenprinsje door te laten. Hij beklom enkele verdiepingen van het koningsnest en ging op zijn achterste poten naast zijn vader staan. De ratten die dat zagen, keken verwonderd naar Rackertje. Een rat loopt normaal gesproken op vier poten en niet op twee. Op die manier probeerde Rackertje indrukwekkender over te komen.

'Wie zorgt ervoor dat iedereen te eten heeft?' vroeg Rackertje luid doorheen de grot.

De stemmen van de ratten verstomden. Koning Ramses probeerde zijn zoon te bedwingen, maar die was vastberaden. Een felle woede laaide in Rackertje op. Hij voelde hoe zijn hart sneller sloeg en hoe zijn kaken zich aanspannen. Als iemand zijn vader aanviel, voelde het voor Rackertje alsof hij zelf werd aangevallen. De koning probeerde Rackertje een tweede keer te stoppen, maar die schudde de poot van zijn vader van zich af.

'Wie heeft net een nieuwe overeenkomst gemaakt en ervoor gezorgd dat de vogels meer voorraden zullen brengen? Mijn vader!' riep Rackertje terwijl hij een poot naar koning Ramses uitstak.

Rackertje wilde nog meer argumenten opwerpen, maar koningin Ramona onderbrak hem. 'Genoeg, Rackertje!' riep ze streng. Rackertjes oren vielen plat op zijn hoofd en hij kromp ineens. Zijn moeder legde hem met haar strenge stem het zwijgen op.

Rackertje stapte met kleine pasjes achteruit en rende naar zijn slaapnest. Riley keek hem bezorgd na. Hij kende die blik in Rackertjes ogen. Zijn vriend was niet langer alleen verdrietig of bang. Voor het eerst zag Riley hoe gemakkelijk Rackertjes liefde voor zijn vader kon veranderen in woede tegenover iedereen die hem tegensprak.

Koning Ramses deed een stap naar voren en sprak de kolonie opnieuw toe. 'We zoeken uit of we daadwerkelijk in de verkeerde richting graven en nemen eventueel de nodige maatregelen. Ik verzeker jullie, we graven in de juiste richting.'

De koning draaide zich om, boog zijn kop naar beneden en zuchtte diep. Nog steeds leek het alsof de koning niet alles vertelde. Om een of andere reden had hij geen keuze en moest hij zeggen dat alles goed ging.

Alle andere ratten verlieten de grote ruimte, maar hier en daar bleef gemor en geroezemoes te horen. De honger die de kolonie al lang teisterde, zorgde ervoor dat de zenuwen bij vele ratten strak gespannen stonden. Bovendien groeide de twijfel of hun koning het aan het rechte eind had, waardoor het voedseltekort in een regelrechte ramp dreigde uit te monden.